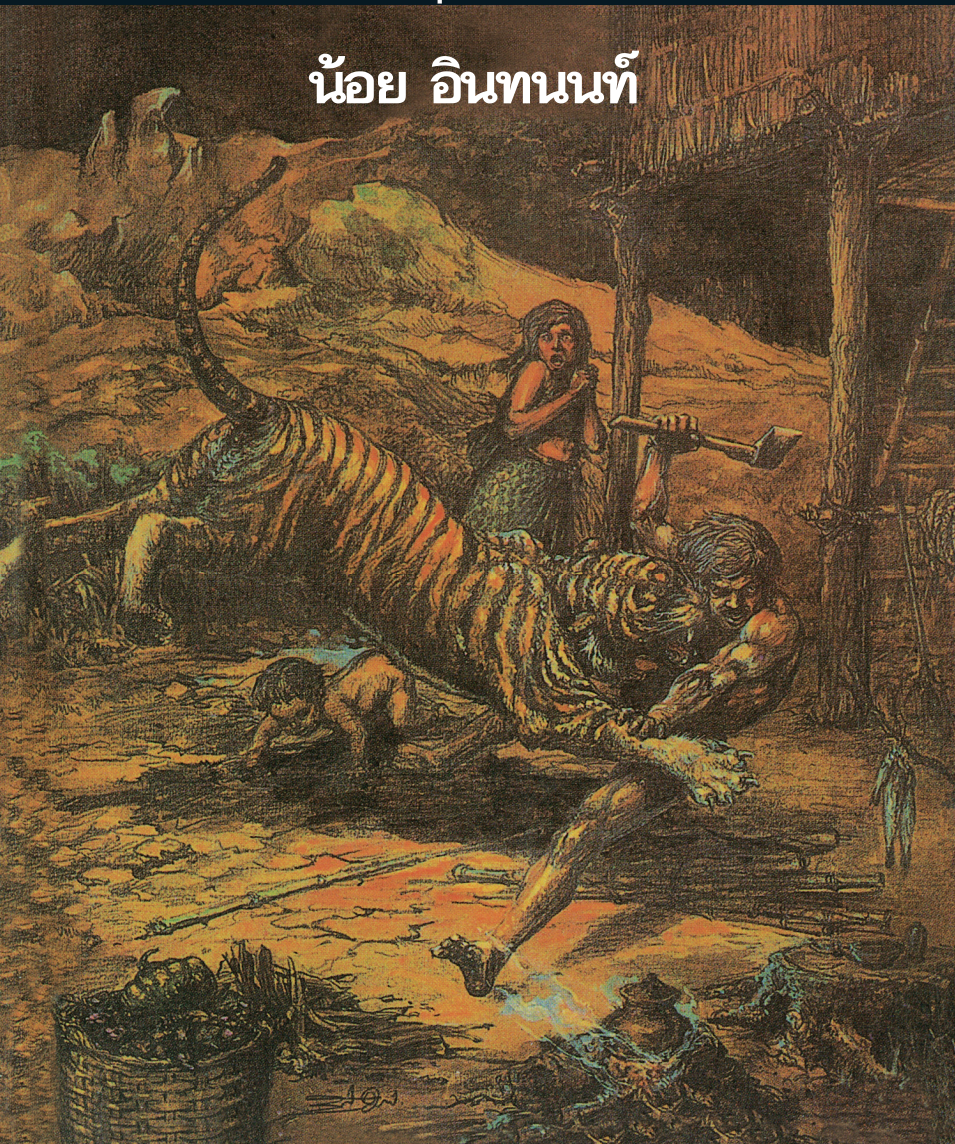

ชุดนวนิยายผจญภัยลึกลับในป่าดงพงพีเมืองไทย

ล่องไพร

ตึกตาผี

น้อย อินทนนท์

น้อย อินทนนท์ นามปากกาของ มัลย์ ชูพินิจ (๒๔๔๙-๒๕๐๖)

เกิดที่กำแพงเพชร เรียนหนังสือที่โรงเรียน
บพิตรพิมุข เทพศิรินทร์ และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์
จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เคยรับราชการ
เป็นครูอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นได้ใช้ชีวิตในการ
เขียนหนังสือตลอดเวลา ๓๕ ปี

ครูมัลย์เป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน
ชั้นครูซึ่งมีอัจฉริยะยากจะหาผู้ใดทัดเทียม เขียน
ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บท-
ความ สารคดี ตลอดจนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสือ
โทรทัศน์ กีฬา ฯลฯ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน
ที่รู้จักกันดีก็คือ “ม. ชูพินิจ” “น้อย อินทนนท์”
“อินทนนท์น้อย” “เรียมเอง” “แม่นงศ์”
“นายฉันทนา” “ลดาภิรักษ์” “สมิงกะหรง”
“แป๊ะตลิ่งกรอบ” ฯลฯ

ไม่เพียงเป็นที่รู้จักนับถือด้านงานประพันธ์
และงานหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
เท่านั้น ครูมัลย์ยังได้อุทิศตนด้านการบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์อีกด้วย จนได้
รับเกียรติสูงสุด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึง
ได้รับ คือได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิกและได้รับ
พระราชทานปริญญาบัตถวารศาสตรดุษฎีบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย

ปก :

จากภาพวาดชุดชีวิตป่า ของ
สนั่น ศิลากรณ์

(พ.ศ. ๒๔๖๒-๒๕๒๙)

น้อย อินทนนท์

ล่องไพร

ตอน
ตึกตาผี

สำนักพิมพ์ กระทั่ง ป.ด.

ISBN 978-974-22589-9-3

ล่องไพร

อันดับที่ ๖

ตุ๊กตาผี

ผู้จัดพิมพ์ชุดล่องไพร

๒๔๙๔ สำนักพิมพ์พิทยาคาร

๒๕๐๙ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๒๔ สำนักพิมพ์บรรณกิจ

๒๕๓๓ - ๒๕๕๕ สำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจาก

มูลนิธิมาลัย ชูพินิจ

www.krumalai.com

ชนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง

บรรณาธิการ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์

เลขที่ ๒๙๖ ซ.อรุณอมรินทร์ ๓๐ ถ.อรุณอมรินทร์

บางยี่ขัน บางพลัด กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทร. ๐๒-๔๓๓๐๐๒๖-๗

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

เลขที่ ๑๑๗-๑๑๙ ถนนเฟื่องนคร ตรงข้ามวัดราชบพิธ

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๙๕๓๖-๙

ราคา ๑๕๐.๐๐ บาท

จากสำนักพิมพ์

“ตุ๊กตาผี” เป็นตอนหนึ่งในสารนิยายชุดล่องไพร ซึ่งสำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. นำเสนอเป็นลำดับที่ ๖ ในเล่มนี้ นอกจากท่านจะได้สนุกตื่นเต้นไปกับขบวนการล่องไพรของ ศักดิ์ สุริยัน ซึ่งนำท่านผจญภัยไปในดินแดนมหัศจรรย์แห่งการชุบคนให้กลายเป็นตุ๊กตาหินแล้ว เรายังมีความภูมิใจที่ได้ติดตามไปสัมภาษณ์ผู้ที่เคยสวมบท “ตาเกิน” ในละครวิทยุอันลือลั่นเมื่อ ๔๐ กว่าปีที่แล้วมาเผยแพร่แก่ผู้อ่าน ผู้นั้นคือ “ธนะ นาคพันธุ์” ซึ่งได้ออกตัวไว้ว่า แฟนๆ ละครวิทยุล่องไพรนั้น รู้จักชื่อของ “ตาเกิน” มากกว่าชื่อจริงเสียอีก

สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. กำลังทยอยจัดพิมพ์ล่องไพรชุดต่างๆ ตามลำดับ การที่วางตลาดล่าช้าไปบ้างนั้นก็เนื่องจากต้องใช้เวลาในการตรวจชำระต้นฉบับให้ถูกต้องหรือผิดพลาดน้อยที่สุด ขอให้ท่านติดตาม “ล่องไพร” ตอนต่อไปซึ่งกำลังทวีความสนุกสนานน่าอ่านยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เรายังมีข่าวดีจะแจ้งให้ทราบว่าทางสำนักพิมพ์มีโครงการจะจัดพิมพ์ผลงานหลากหลายของ ครูมาลัย ชูพินิจ ในนามปากกาต่างๆ กัน อาทิเช่น รวมเรื่องสั้นของเรียมเอง, ข้อคิดของ ม.ชูพินิจ รวมทั้งนวนิยายขนาดสั้นและยาวอีกมากมายหลายเรื่องออกเผยแพร่ และหากท่านมีข้อเสนอแนะอะไรที่จะเป็นประโยชน์ สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. ยินดีรับฟังเพื่อนำมาปรับปรุงต่อไป

สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล.

ชนะ นาคพันธุ์

คุยเรื่องล่องป่ากับ “ตาเกิน”

- ถาม — รู้จักกับครุมาลัยได้อย่างไร
- เริ่มแรกรู้จักตอนมาเล่นละครเรื่องล่องไพร คุณสรรพสิริ วิริยศิริ เป็นผู้แนะนำ โดยให้ผมรับบท “ตาเกิน” ก่อนจะเข้าห้องบันทึกเสียงตอนแรก ครุมาลัยได้กล่าวสรุปสั้นๆ ถึงตาเกินว่าเป็นพรานป่าชาวกะเหรี่ยงผู้มีหูไวตาไว คล่องแคล่ว อันเป็นคุณลักษณะแห่งสัณฐานญาณป่าหาตัวจับยาก ตาเกินพูดไทยไม่ชัด มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อนาย คือ “ศักดิ์ สุริยัน” พระเอกในล่องไพรเป็นอย่างยิ่ง

- ถาม — อยากให้เล่าถึงความเป็นมาของละครวิทยุล่องไพร
- ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๖—๒๔๙๗ บริษัทไทยโทรทัศน์ได้ตั้งขึ้น เริ่มแรกยังไม่มีสถานีโทรทัศน์ มีแต่สถานีวิทยุ ททท. กำหนดนำร่องขึ้นมาก่อน ก่อนทีวีช่อง ๕ อีก เขาตั้งบริษัทไทยโทรทัศน์ขึ้นมา แล้วก็ปรับปรุงรายการวิทยุที่มีอยู่ รายการต่างๆ ของสถานีวิทยุ ททท. ก็มีสารคดี ความรู้ความบันเทิง ข่าวเยี่ยงสถานีวิทยุทั่วๆ ไป แต่สถานีวิทยุ ททท. นั้น ทุกรายการกระชับกว่า แต่ละครรายการก็แปลกแหวกแนวชวนฟังทั้งนั้น รายการบันเทิงทางวิทยุในสมัยนั้น ที่ได้รับความนิยมจากผู้ฟังส่วนใหญ่ ถ้าจะกล่าวว่ คือ ละครวิทยุเรื่อง “ล่องไพร” ซึ่งเป็นบทประพันธ์ของครุมาลัย ชูพินิจ ในนามปากกา “น้อย อินทนนท์”

ก็คงจะไม่เกินความจริงเลย ล่องไพรออกวิฑูอยู่ตั้งสองปี ถึง
ได้มาเปิดสถานีโทรทัศน์ ช่อง ๕

- ถาม — ใครเป็นผู้ริเริ่มทำละครวิทยุ สต๊าฟมีใครบ้าง
- ละครวิทยุเรื่องล่องไพรนี้เกิดจากการดำเนินงานของคุณสรรพสิริ
วิรัชศิริ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สถานีวิทยุ ททท. ระดับแกนนำผู้หนึ่ง
ที่รุ่นเดียวกันก็มีคุณจ่านง รังสิกุล คุณสมจิตต์ สิทธิไชย ส่วน
คุณพิชัย วาสนาส่ง นีมาทีหลัง คุณสรรพสิริกำลังหาสต๊าฟ
โดยที่ผมก็ทำงานอยู่ที่กรมประชาสัมพันธ์ด้วยกันกับคุณสมชาย
มาลาเจริญ อาคม มกรานนท์ มันเห็นหน้ากันอยู่ทุกวัน เราก็
มาเล่นละครกัน สมชายเป็นตัว “ข้าพเจ้า” หรือ “ศักดิ์ สุริยัน”
อาคมเป็น “ร.อ.เรือง” ส่วนผมเป็น “ตาเกิน”

- ถาม — เล่นยากไหม ซ้อมบทยังไง แล้วออกอากาศที่ไหน เวลาใด
- เล่นละครวิทยุนั้นไม่ยาก คุณอยู่แล้ว ต้องอ่านบท เจ้าหน้าที่
ประกอบเสียงก็คุณสรรพสิรินั่นแหละ เปิดรายการ ก็เริ่มวาง
เสียงประกอบ เพลงประกอบ แล้วก็ไนต์ๆ ไว้ทำสคริปต์แจก
บททุกคน การอัดเสียงนี้มันคืออย่าง มันรีเทคได้ ผิดไปก็กรอ
กลับแล้วมาตัดต่อใหม่ ตอนนั้นอัดเสียงที่กรมประชาสัมพันธ์
แล้วมาออกอากาศที่สถานีวิทยุ ททท.ตอนกลางคืนสัก ๒ ทุ่ม
ครึ่งถึงสามทุ่มครึ่งหนึ่งชั่วโมง ตอนนั้นล่องไพรฮิตมาก ผมเอง
เวลาเขาเอ่ยชื่อแนะนำตัว คนเก่าๆ ก็จะถามแล้ว “ตาเกินใช่
ไหม?” ทำให้ผมชื่นใจที่ยังมีแฟนอยู่

ถาม — ล่องไฟเคยเป็นละครเวทีหรือเปล่า

— เคย จำได้ว่าเป็นพรรคพวกคุณสรรพสิทธิมหาชนให้ไปออกเวทีเฉลิมไทย ตอนนั้นโรงหนังเฉลิมไทย...นี่ก็ออกไหม? มีรายการเข้าๆ เข้ามีคว้นเสาร์-อาทิตย์ คนก็อยากจะดูรายการบันเทิงอะไรต่ออะไร เพราะบ้านเมืองมันสงบ เข้ามีคก็ต้องออกจากบ้านแล้ว ไปดูล่องไฟ บางที่เขาก็มีคอนเสิร์ตดนตรีอะไรต่ออะไร ก็เลยจัดล่องไฟออกมา ตอนเดียวแหละ ผมจำได้ว่าผมต้องกินเหล้าเสียให้มันมัน ๆ มันไม่เคยออกเวทีเคยเล่นแต่วิทยุ จำได้ว่าต้องกินเหล้าให้มันหน้าด้าน ๆ จึงออกไปได้

ถาม — นอกจากละครเวทีแล้ว ละครโทรทัศน์เล่า

— โทรทัศน์ก็เล่น แต่ผมจำไม่ได้ว่าตอนอะไรบ้าง ออกสถานีโทรทัศน์ช่อง ๔ อีกหนหนึ่ง ผมย้ายไปเป็นนายสถานีวิทยุที่หาดใหญ่ ตอนนั้นพรรคพวกที่ไปๆ กันก็ เอ๊ะ! ตาเกินอยู่ที่นี้เราทำล่องไฟกันเล่นดีกว่า เลยเอาล่องไฟของครุมาลัยมาตอนหนึ่ง ก็จำไม่ได้ว่าตอนไหน เพื่อยุ คุณประดิษฐ์ กัลยาณกุลเจ้าของกันตนาให้แหละแกลไปหาดใหญ่ก็เลยได้ดูละครด้วย แกว่าดูในฉากไม่เห็นมีอะไร นอกจากให้ผมกินเหล้า แล้วก็เมา...นอน แกกี้โมโหใหญ่ แล้วกัน...อะไรนี้ ตาเกินมีแต่เมาแล้วกินนอน ไม่มีบทบาทอะไรเลย ก็ถูกน้องแกลทำเองแหละ แต่แกลก็ดูจนจบนะ

ถาม — เป็นเจ้าหน้าที่กรมประชาสัมพันธ์ แล้วมาเล่นละครอย่างนี้มีผลกระทบต่อการทำงานบ้างไหม

— ไม่มีปัญหา เพราะตอนนั้นพวกเราคือ คุณสรรพสิริ คุณสมชาย แล้วก็ผม ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีให้ไปช่วยราชการใน บริษัทไทยโทรทัศน์ ซึ่งก็ตั้งสถานีวิทยุ ททท.นำร่องขึ้นมาก่อน โดยมีวัตถุประสงค์ใหญ่เพื่อจะจัดตั้งสถานีโทรทัศน์ขึ้นมาภายหลัง รู้สึกจะราว พ.ศ. ๒๔๙๘ หรือยังงั้นแหละ ผมหยุดเล่นละคร วิทยุไปช่วงหนึ่ง ตอนไปเมืองนอก ประมาณเดือนสิงหาคม ๒๔๙๗ เขาส่งไปเอาเครื่องส่งมาติดตั้งที่ช่อง ๕ บางขุนพรหม ซึ่งสถานีโทรทัศน์ กำลังสร้าง ดึกก็จวนจะเสร็จแล้ว นอกจาก ไปรับเครื่องส่งซึ่งไปพร้อมกับคุณจำนง รังสิกุล และคุณสมชาย มาลาเจริญ แล้วก็เป็นการไปฝึกงานกับสถาบัน R C A ด้วย คุงานทางด้านเทคนิคและรายการต่างๆ ระหว่างที่ผมไม่อยู่ ๕—๖ เดือนนี้ก็ไม่รู้ว่าคุณสรรพสิริเอาใครเล่นเป็นตาเกิน แต่พอผม กลับมาผมก็เล่นเป็นตาเกินต่อ

ถาม — ตอนเล่นละครเป็นตาเกิน อายุสักเท่าไร ได้ค่าตัวหรือเปล่า

— ผมเกิด พ.ศ. ๒๔๖๕ เล่นละครล่องไฟระหว่างปี ๒๔๙๗— ๒๔๙๘ ก็คงอายุประมาณ ๓๐ กว่า เป็นข้าราชการชั้นตรี ใน กรมประชาสัมพันธ์ตลอดมาจนเป็นชั้นพิเศษ ตอนนี้อยู่ ๗๒ ปีแล้ว เล่นเป็นตาเกินในล่องไฟ ผมได้ค่าตัว ๒๐—๓๐ บาท ต่อตอน ซึ่งก็นับว่ามากพอสมควรสำหรับสมัยนั้น เพราะโอเลี้ยงแก้ว ละ ๕๐ สตางค์เอง

ถาม — ครุมาลัยเคยไปฟังการอัดเสียงหรือเปล่า

— ไปฟังการบันทึกเสียงครั้งแรกครั้งเดียว แล้วก็ไม่ได้ไปอีกเลย คุณต้อ (คุณจิตรรา ภรรยาคุณสรรพสิริ วิรยศิริ) ก็พิมพ์บทไป

บทที่อ่านลายมือไม่ออกก็เดาเอาบ้าง พิมพ์เสร็จแล้วก็ต้องสำเนาให้ครูชุดหนึ่ง ผมเดาเอานะ ว่าครูคงต้องรวบรวมเป็นเล่มภายหลัง ล่องไพรนี่เป็นละครวิทยุก่อนแล้วจึงมารวมเล่ม

ถาม — ได้รับการแนะนำจากครูมาลัยบ้างหรือเปล่าในการสวมบท “ตาเกิน”

— แรกเริ่มรู้จักครูมาลัยก็ตอนมาเล่นล่องไพร และได้รับคำแนะนำตอนทำเสียงตาเกินให้ท่านฟัง ทำเป็นแขกบ้าง เป็นฝรั่งบ้าง เป็นแจ็ก ปนเปกันไปกว่าจะถูกใจ เฉพาะตาเกิน... ชาวกะเหรี่ยงที่พูดไทยไม่ชัดนั้น ไม่ชัดอย่างไร ผมก็ไม่เคยได้ยิน ชาวกะเหรี่ยงพูดไทยเลย ท่านก็เอาบทตาเกินให้ผมลองพูด ฟังแล้วท่านก็บอกว่าอันแรกเป็นฝรั่งพูดไทย...เปลี่ยนใหม่ เป็นจีนพูดไทย...ไม่เอา ตกลงเอาสำเนียงสุดท้ายที่ผมคิดขึ้นในเวลานั้น คือจะเป็นปักข์ได้ก็ไม่ใช่ จะเป็นสำเนียงปักข์ได้แบบคนสายบุรีก็ไม่เชิง จะเป็นเสียงเหนือๆ แบบคนสุพรรณก็ไม่แน่ ตกลงสำเนียงตาเกินพูดไทยนั้น จะปนเปกันไปในระหว่างสำเนียงปักข์ได้แบบสายบุรีกับสำเนียงสุพรรณ ซึ่งท่านก็พยักหน้า...ใช้ได้ ตกลงการบันทึกเสียงตอนที่หนึ่งก็ผ่านไปโดยเรียบร้อย ผมยังจำได้ว่าบทตาเกินนั้น ทำเอาผมเกร็งไปทั้งตัว แต่เมื่อหลายๆ ตอนผ่านไปก็ไม่มีปัญหาอะไร และรู้สึกสนุกกับการแสดงละครวิทยุในบทตาเกิน พรานป่าชาวกะเหรี่ยงคนนั้น

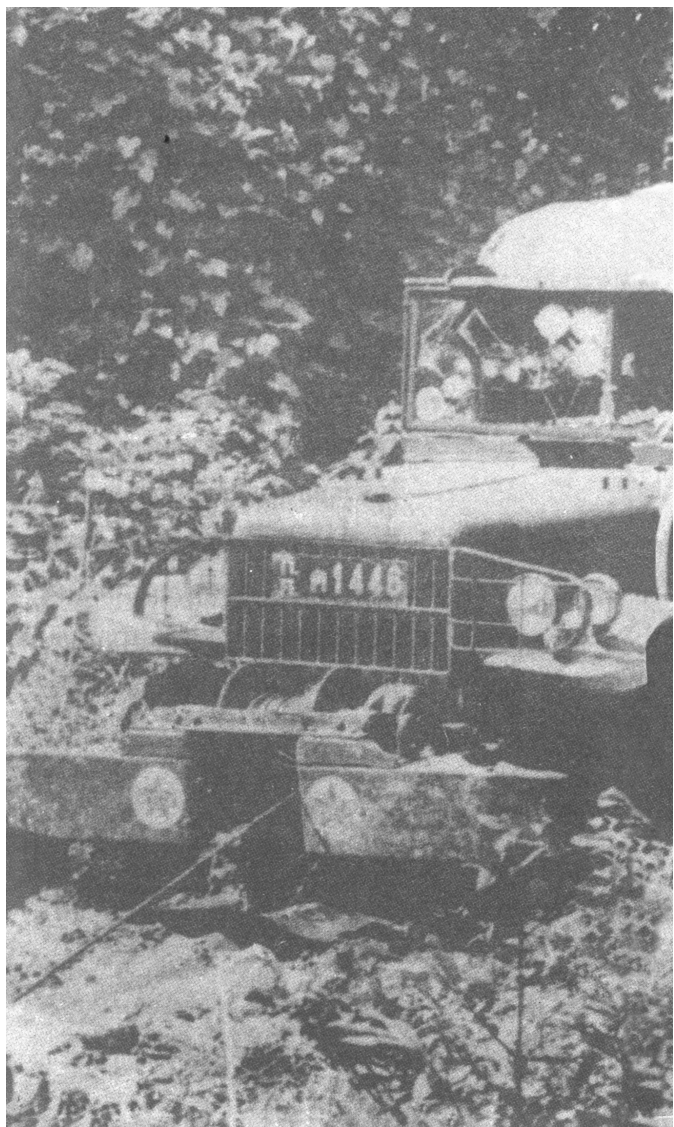
ถาม — จากการได้รู้จักครูมาลัยแม้ในระยะเวลาสั้น รู้สึกประทับใจอะไรบ้างในตัวครู

— ผมเป็นเด็กมากเมื่อเทียบกับท่าน แต่ท่านก็ให้ความเมตตาเหมือนพ่อกับลูกหลาน เมื่อคุยกับท่าน ก็ต้องซักถามกันบ้าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องป่า เรื่องปิ่น เรื่องรถ ท่านจะตอบและอธิบายอย่างที่ผมไม่แน่ใจเลยว่าผมจะรับได้หมด หากมีความรู้สึกเล็กๆ อยู่ในใจว่า คนอะไรถึงได้อัจฉริยะอย่างนี้ คุณสรรพสิทธิ เคยใช้ให้ผมไปรับบทล่องไพรจากครู ๒—๓ ครั้ง ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์ “พิมพ์ไทย” ที่ถนนสีลม อันเป็นสำนักงานที่ท่านทำงานอยู่ จำได้ว่าต้องไปรอเอาบททุกครั้ง ท่านจะให้ผมนั่งรออยู่ที่โต๊ะทำงานของท่านแล้วก็เริ่มเขียน ท่านกลัวผมจะเหงา ท่านก็ชวนคุย ผมก็มานึกในใจว่า เอ...ชวนคุยอย่างนี้คงไม่เสร็จ พรุ่งนี้จะบันทึกเสียงแล้ว ถ้าไม่ได้วันนี้ก็คงจะลำบากเปล่าเลย...ท่านก็หยิบกระดาษขึ้นมานั่งเขียน แล้วก็ชวนคุยถามสารทุกข์สุกดิบ ถามว่าทำงานที่ไหน เป็นยังไง ใครเป็นผู้บังคับบัญชา ปากก็ชวนคุย มือซ้ายคียบูหรี มือขวาก็เขียนหนังสือ ผมก็นั่งอยู่ตรงกันข้าม ท่านก็ชวนผมคุย...คุยไปเขียนไป ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงหอรอก รู้สึกดั่ง ๔—๕ หน้าออกมาล่องไพรตอนนั้นตอนไหนก็ไม่รู้ ผมจำไม่ได้ ท่านก็บอกผมว่าเสร็จแล้ว รีบเอาไปเข้าห้องอัดเสียงได้ กรมประชาสัมพันธ์ ขณะนั้นตั้งอยู่ตรงข้ามโรงแรมรัตนโกสินทร์ (โรงแรมรอยัลอินปัจจุบัน) ยังจำได้ว่าตัวหนังสือของท่านตัวเล็กยับๆ ไปหมด ยังอัศจรรย์ว่าท่านเขียนออกมาได้อย่างไร ทั้งๆ ที่คุยไปเขียนไป

— ในความคิดของผม ครูมาลัยเป็นมนุษย์มหัศจรรย์คนหนึ่ง คุยเรื่องอะไร ครูรู้หมด จะคุยเรื่องปิ่น จะคุยเรื่องรถยนต์ จะคุย

เรื่องภูมิประเทศอะไรต่ออะไร ชื่อต่างๆ ของกาเลีย, เกร็ง-กระเวีย, บ็องดี ชื่อคณะมอญ—พม่า ไม่รู้ว่าครูเอามาจากไหน เก่งที่ว่าเขียนแล้วไม่ลืม ผมเคยถามตัวเองว่าครูมาลัยเป็นพรานระดับไหน เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหรือเปล่า รู้สึกละจะไม่นะ แม้แต่ในเรื่อง “ล่องไพร” ก็แสดงออกมา นั้นแหละ ตัวจริงของครู ไม่เคยยิงโดยไม่มีเหตุผล ยกเว้นป้องกันตัว หรือช่วยเหลือชาวบ้าน อย่างเสียลำบาก ช่างงาเดียว อะไรเทือกนี้ เคยคุยกับท่าน ท่านก็พูดอยู่เสมอว่า ต่อไปใครจะรักษาป่า เพราะแม้แต่ผู้มีหน้าที่โดยตรงก็ยังรักษาไม่ได้

- ในชีวิตของผม ได้พบปะพูดคุยใกล้ชิดกับครูเพียงไม่กี่ครั้ง แต่ทุกครั้งก็ตื่นเต้นกับการได้ใกล้ชิดนักประพันธ์ใหญ่ที่มีชื่อเสียงที่สุด เจ้าของนามปากกาแม่อนงค์ เรียมเอง สมิงกะหรั่ง น้อย อินทนนท์ และอีกมากมายเกินจดจำ ท่านเป็นบุคคลที่น่านับถือซึ่งผมภูมิใจมากที่เคยได้รู้จักท่าน

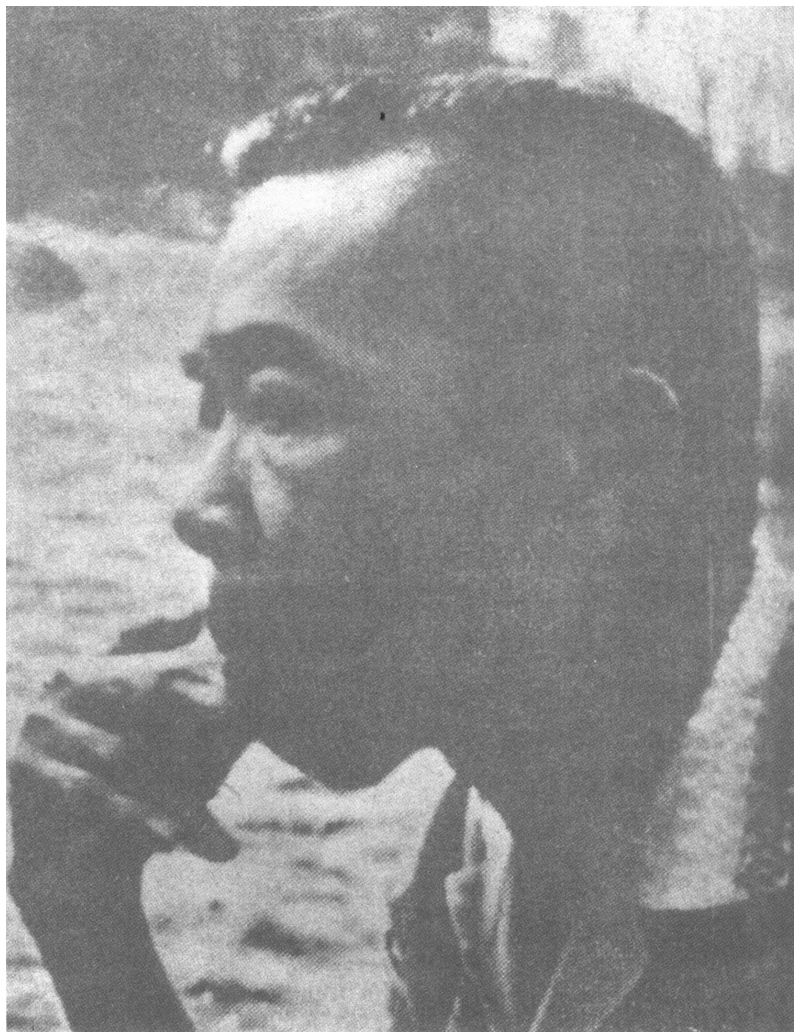

ใช้ลวดสลิงลากจูงจากหล่ม

กับอาณัติ บุรณาค ที่ริมหัวข

ครูกำลังมีความสุขขณะนั่งเรือสองแม่ น้ำเพชรบุรี

